

Eva Pospíšilová
Klára Pospíšilová

Eli

Host

Trigger warnings:

**závislost, návykové látky, násilí, sexuální násilí,
explicitní scény, psychické potíže, vulgarismy**

© Eva Pospíšilová, Klára Pospíšilová, 2026

Cover illustration © Dana Lédl / Myokard, 2026

Interior illustrations © Emma Tuma, 2026

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3158-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-3159-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3160-8 (MobiPocket)

Prolog

Kluci nebrečí. To mi odmalička říkávala máma. Vlastně je to možná jedna z mých nejranějších vzpomínek.

Spadl jsem z kola, odřel si koleno a moje máma, většinu života veselá, trochu chaotická, ale úplně vždycky krutě upřímná žena, se nade mnou sklonila a řekla, že kluci nebrečí.

Ne, Nathanieli — byla vždy jediná, kdo mě oslovoval celým jménem, pro ostatní jsem byl jen Nate —, pláč, fňukání, popotahování nebo brekot tě v životě nikam nedostanou.

Podobnou věc řekla, když jsme se stěhovali k Donovi, do unylého satelitního městečka, kde je každá vila jiná a přitom úplně stejná (ta naše se lišila přerostlým břechťanem a divoce zarostlou zahradou), a já tak musel opustit všechno, co jsem do té doby považoval za domov. Nejen náš dvoupokojový byt, ale i školu a kamarády.

Teď mi to připadá jako celá věčnost, jiný život, jiný vesmír a jiný Nate.

Máma mě tehdy pohladila po vlasech a trochu je tím roz-
cuchala. Se široce otevřenýma očima mi pověděla, že ji to moc
mrzí, ale *Nathanieli, tohle je naše šance na lepší život. S Donem
můžeme být znovu šťastní a nebudeme se muset bát o budoucnost,
protože on se o nás postará. Měl bys být rád, a ne brečet. Přece jsem
ti říkala, že kluci nebrečí. Takže si utři slzy a běž si dobalit zbytek
oblečení.*

Šel jsem, ale jinak jsem neposlechl, protože mi po celou dobu,
co jsem skládal mikiny, trička, kraťasy, ponožky a boxerky do vel-
ké papírové krabice, po tvářích tekly slzy jako hrachy. Polykal
jsem je, jednu za druhou, ale nedovolil jsem si vydat jediný zvuk
a mámu zklamat.

Naposledy mi řekla, abych nebrečel, když jsem ji držel za hubenou, studenou a velmi slabou ruku, takže mi připadalo, že držím spíš nějakou figurínu než svoji energickou mámu, která při vaření vždycky tancovala a zpívala. Často tvrdila, že život je tak trochu jedna velká tancovačka.

Je to už šest dní, ale i teď, když na pár vteřin zavřu oči, mám pořád dojem, že ji držím, že cítím její hladkou kůži, a především prsty, kterými se ještě naposledy snaží vyfukat do dlaně melodii ze svého nejoblíbenějšího filmu Země, odkud přicházím.

Zkusil jsem jí tu melodii zabroukat. Tak, jak ji broukal Gilbert Bécaud. Jenže to vedlo k tolika vzpomínkám — jak jsme spolu sedávali pod huňatou dekou na gauči, oba jsme měli přehnaně chlupaté ponožky a upíjeli z puntíkových hrníčků kakao, ona zpívala, já se otráveně ksichtil, ačkoliv jsem byl všechno, jenom ne otrávený — a tyhle vzpomínky, každá z nich, mi vháněly slzy do očí, nutily mě popotahovat a přát si, aby to celé dopadlo jinak. Abych si mohl ještě jednou, i kdyby to bylo naposledy, sednout s mámou k televizi a říct jí, že zpívá falešně, a ona by mi láskyplně setřela kakaový knír.

Máma však tohle nechtěla. Po hodně dlouhé době mi zvládla stisknout ruku, především aby mě přiměla na ni pohlédnout. Do těch jejích velkých, unavených očí. Kluci nebrečí, řekla. A ty taky nebudeš, ne teď a ani potom, Nathanieli, protože pláč je k ničemu, pláč tě akorát ochromí a zabrání ti jít dopředu. Tak nebreč, slib mi to.

Umřela o dvě hodiny později. Ale já svůj slib dodržel, i když její ruka definitivně ochabla, když přístroje přestaly pípat, když přišla doktorka a ohlásila čas smrti, když jí přikryli hlavu, když ji odváželi do márnice a když mi pak všechny její osobní věci dali v malém sportovním batohu, který si s sebou přinesla do nemocnice.

V tu chvíli, kdy jsem batoh křečovitě držel v náruči, mi to připadalo vlastně docela správné. Že na konci jsem s ní byl já a ten batoh.

Teď je batoh kdoví kde.

A nebrečel jsem ani na pohřbu, když velká, černá a naleštěná rakev zajížděla do země a všichni kolem popotahovali a pořád dokola opakovali: Nate, tvoje máma, to byla výjimečná žena.

Neříkal jsem jim nic, možná jsem jen děkoval, protože jsem měl pocit, že bych děkovat měl, asi se to sluší, ale ve skutečnosti jsem chtěl utéct. Jo, utéct z pohřbu vlastní mámy, zalézt hluboko do její skříně, do hromady pletených svetrů, dýchat vůni mýdel, která schovávala mezi nimi, a brečet tak dlouho a tak intenzivně, až by mi nezbyvalo nic jiného než nakonec vylézt ven a všechny ty svetry rozvěsit na prádelní šňůru a vysušit je.

Jenže jsem to neudělal. Slíbil jsem to.

Ale pak přišla ta vůbec nejtěžší zkouška.

Dona jsem během pohřbu vůbec nevnímal. Nešlo to, protože jeho smutek byl až příliš velký a příliš pohlcující, než abych se mu dokázal bránit. Donova bolest byla tak nezměrná, že jsem v jeho přítomnosti skoro nemohl dýchat.

Jenomže teď spolu sedíme v jednom autě. On a já. A nikdo další, kdo by zabránil tomu, aby se naše smutky střetly.

Občas vnímám, jak na mě přes zpětné zrcátko zírá. Ve chvíli, kdy by měl rozhodně dávat pozor na silnici, když projíždí na červenou, když roztřesenýma rukama řadí, když předjíždí kamion a musí překročit povolenou rychlost. Když konečně sjede z hlavní a zamíří k breččtanové vile s tújemi u vchodu.

Od chvíle, co máma zemřela, se mnou prohodil všehovšudy pár slov.

Nevím, jestli je to kvůli strachu, nenávisti nebo výčitkám. Cítí vůbec nějaké výčitky?

Don moji mámu miloval, pravděpodobně stále miluje, o tom jsem nikdy nepochyboval.

Nemám nejmenší tušení, jak se s tím vším poprat, ale naštěstí nad tím nemusím přemýšlet dlouho, protože Don zastaví na příjezdové cestě. Hned vedle obrovského kamenného květináče s vysázenými růžemi. Zasadila je máma a já bych je teď všechny

nejraději vytrhal, i kdyby to mělo znamenat, že se mi jejich ostny zapíchnou do prstů.

Jakmile Don vystoupí, kopnu do sedadla spolujezdce. Chci křičet. Bože, tak strašně moc chci křičet. Hystericky, zoufale a naštvane, protože ještě před rokem bylo všechno v pořádku. Před rokem byla máma zamazaná od hlíny, na hlavě měla květovaný šátek a pořád mě a Dona nutila, abychom číchali k těm nově vysázeným růžím. A pak ji úplně nevinně rozbolela hlava.

Možná, že kdybych křičel dostatečně nahlas, přiměl bych Dona, aby se ke mně přidal, a pak bychom alespoň na chvíli dokázali zapomenout na to, co jsme provedli. Nechci s ním o tom mluvit. Už nikdy, už nikdy, už nikdy, jenže si nejsem jistý, jestli to ví. Jestli náhodou nečeká, až to triumfálně vytáhnu a budu chtít...

Co bych měl asi tak chtít?

Mohl bych mu navrhnout, aby zatnul zuby a nefňukal, on přece nic tak hrozného dělat nemusel. Ale jak jsem řekl, už o tom nikdy nebudu mluvit. A tak mlčím, přesně jako jsem mlčel posledních šest dní.

Vystoupím z auta do teplého jarního slunce. Štěrka pod botami křupe tak nahlas, že v první chvíli vůbec neslyším, co mi Don říká. Stojí u vchodových dveří, hned vedle tují, a převaluje klíče v ruce. Ty túje taky vysadila máma a mě napadne nesmyslně legrační představa, jak do nich Dona shodím, až mu nohy vyletí do vzduchu.

„Co?“ zamumlám.

Don vzdychne tak strašně unaveně, až mě to překvapí. Ale přesto tam někde, hluboko v tmavě modrých očích, vidím především strach.

Chci se ho zeptat, jestli je to kvůli mně. Jestli má strach z toho, co bych mohl vytáhnout na světlo. Ale opět jen zarytě mlčím. Mlčení je v tuto chvíli to jediné, jak dokážu prožívat smutek.

„Že vím, že by si Helen přála, abychom zůstali spolu, ale já... Nechci tě tady,“ oznámí krutě upřímným hlasem. Vlastně

se na něj ani nezvládnou zlobit, protože jak se zlobit na člověka, který s vámi jedná na rovinu?

Zírám na něj, aniž bych mrkal. Můj mozek zkouší pochopit, co to znamená, jestli mi tím říká, že mě tady nechce, ale nějak to zvládneme, nebo že mě tady nechce a musím jít. Strčím ruce do kapes černého saka.

Nakonec na odpověď nemusím čekat nijak dlouho. Don totiž rozklepanýma rukama otevře vchodové dveře, za kterými čeká sbalený batoh. Můj batoh, který byl schovaný a zaprášený na dně skříně, ale teď vypadá jako nový, což mě upřímně trochu šokuje, protože... Vážně mi Don vypral batoh? A vážně mi ho podává a říká... Co vlastně?

„Domluvil jsem se s tvým strýcem. Vezme si tě k sobě,“ pronáší a každé slovo vyslovuje natolik pečlivě, jako kdyby mě tím zaklínal, protože ono asi nestačí poslat mě pryč s vypraným batohem, do kterého dal kdovíco. Ještě mě s těmi vzpomínkami nechá samotného.

Můj strýc, mámin bratr, je debil. Kéž by existovalo jiné, méně hanlivé slovo, které bych mohl použít a vystihovalo by podstatu toho člověka, ale ono není. Dokonce ho tak nazývala i máma, když myslela, že neposlouchám, zatímco si brblala pod nos, že ten debil zase volal a chtěl prachy.

„To myslíš vážně?“ vydechnu. Napadne mě tolik věcí, které bych mohl říct, abych ho přesvědčil, že tohle není dobrý nápad. Mohl bych i prosit, ale asi to neudělám. Vidím v jeho očích tolik smutku a tolik utrpení a hlavně TOLIK STRACHU, kolik se jen do takového člověka může vejít. Nakonec dojdou k přesvědčení, že bude mnohem snazší potýkat se s člověkem, který je omezený a agresivní. Než s Donem.

Asi proto natáhnu ruku a nechám ho, aby mi do dlaně vložil obálku s lístkem na autobus.

„Budeš muset dvakrát přesezat, ale zítra v tuhle dobu bys měl být na místě. Bude tě tam čekat.“ Když mluví, ani jednou se na mě nepodívá. Jako kdybych už v jeho životě dávno neexistoval.

Pořád ho ještě můžu strčit do těch tují, pořád ho můžu přesvědčit, že jsem stále tady, ale... Zamrkám, když pochopím, že je ticho a Don čeká, až něco udělám. A já, možná trochu zmateně a nevěřicně, ukročím dozadu. Moje tělo totiž ví, že má odejít, mnohem dřív než mysl, protože mysl je ještě zaseknutá v minulosti, ve vzpomínce, kdy máma s nadějí opakovala, že my dva — jako já a Don — tady zůstaneme spolu.

Nemám jí to za zlé. O tom, co se dělo, nic netušila.

„Takže,“ vyhrknu v posledním záchvěvu emocí, které v sobě držím už nějakou dobu, „ses rozhodl mě po tom všem, co jsem udělal, co jsem pro tuhle posranou rodinu kurva udělal, poslat k agresivnímu strýci, který mě pravděpodobně bude mlátit jenom proto, že nebude mít zrovna nejlepší den, a to ještě bezprostředně po pohřbu? A k tomu všemu jsi mi vypral batoh? To je tak stupidní! DO PÍČE! Proč tohle děláš?!“

Nevím, proč jsem místo toho neřekl, že nechci odejít.

Teď se na mě Don podívá, doopravdy podívá, žádný pohled, který po mně jen sklouzne, ale skutečný a upřímný pohled, a já vím, že díky němu poznal, jak strašně jsem vyděšený. A stejně jen zavrtí hlavou, nejspíš nad nějakou poslední přičetnou myšlenkou, a řekne: „Prostě už jdi.“

Prostě. Už. Jdi.

Tři slova a strašně velký význam. Koukám na Dona, hučí mi v uších a každé rozhodnutí, každý čin, který jsem za poslední rok udělal... Všechno bylo k ničemu a končí to tady. Na příjezdové cestě vedle máminých tují a růží.

Chce, abych šel. A tak jdu.

Neprohlédnu si vchodové dveře, nerozloučím se s máminými růžemi, šterkovou cestou, celým domem... s ničím. Prostě jen jdu.

A nebrečím. Ale možná je to ze šoku. Je docela možné, že zahnu za roh a objeví se vodopády slz, které nepůjdou zastavit, ani když jich vybrečím tolik, kolik vážím. Ale teď jdu. Znovu vůbec nic nevnímám, dokonce ani myšlenky, které zuřivě a hys-

tericky volají, že tohle, tohle všechno, já na šterkové cestě, prostě není správně. Právě bych měl jít po točitém schodišti a držet se mramorového zábradlí, měl bych vejít do svého obrovského prosluněného pokoje, měl bych vlézt do postele, přitáhnout si polštář do náruče, obejmout ho a nějak přetrpět následující minutu.

Ale on už to není můj pokoj, moje postel, a dokonce ani můj polštář.

Vlastně... už to ani není můj život.

Můj život jsou teď pomalé a váhavé kroky a dlouhá příjezdová cesta. A taky neuchopitelná vzpomínka na Dona, jeho výraz a slova. Ještě před chvílí jsem přemýšlel, jak spolu dokážeme přežít budoucnost, jak kolem sebe budeme bloudit v kruzích, míjet se, nikdy nemluvit o minulosti, vyhýbat se ložnici pro hosty na konci chodby a... Teď už ho asi nikdy neuvidím.

Nevím, nechci být patetický, ale náš vztah přece nebyl jen ten poslední rok, ne? Existovali jsme spolu i předtím. Vídal jsem ho každý den, znám ho v teplácích, znám ho ve chvílích, kdy si o horké kafe spálil jazyk a vytřeštil vyděšeně oči, znám ho usínajícího na pohovce a unaveného a rozmrzelého, když se s kufříkem vracel z práce, znám každý jeho zlovyk, jako třeba nesmyslně hlasité mlaskání a žvýkání při jídle, znám i místa, kam si schovává peníze (pod vázou v pracovně).

Kdysi dávno jsem ho měl vážně rád.

Nehodlám brečet jenom proto, že mám na zádech batoh, v ruce svírám bílou obálku a moje nohy mě vedou na autobusovou zastávku, která je jako naschvál na druhém konci města.

Ten pitomec mohl vézt vypraný batoh v kufru, obálku s jízdenkou mít celou dobu příhodně v kapse saka a pak mě vyhodit rovnou na nádraží, jak by to udělal každý příčetný jedinec. Ale Don není příčetný. To jsem v jeho očích viděl každý z posledních šesti dní, možná dokonce celý poslední rok, takže se na něj vlastně nezlobím.

Možná bych ale měl. Proč jsem víc nekřičel?

Nezlobím se, zatímco kráčím mezi vilami, po dlouhé, nekonečné cestě směrem... pryč.

Pamatuju si, jak jsem tudy šel poprvé s mámou, když jsme se nastěhovali. Řekla: *Nathanieli, tohle je náš nový domov. Tady budeme šťastní, cítím to.* A ano, byli jsme šťastní. Jako když vesmír konečně uzná, že si člověk zaslouží radost a lásku a štěstí, takže všechno do sebe zapadne. A lidé pak mají utkvělou představu, já ji teda měl a myslím, že máma taky, jak je svět úžasné místo. Než zjistíte, že vám vesmír nadělil nevyčísitelný nádor.

Než vám doktor oznámí, že šance na uzdravení jsou velmi nízké, ale vy stejně bojujete a věříte a prohráváte a věříte, až nakonec...

Znamená to, že být šťastný je jen krůček od nekonečného utrpení.

Celou cestu příliš nevnímám. Jsem tak hluboko ponořený v myšlenkách, že si ani neuvědomuju puchýře, které se mi tvoří na patě a palci, protože boty na pohřeb nejsou nejlepší boty na procházku po městě. Teprve až ve chvíli, kdy zahlédnu starou budovu nádraží, teprve až když vejdu dovnitř a fascinovaně zírám na fresky na stěnách, přestože jsem je už viděl, mi dojde, že mě úplně všechno bolí, jsem zpocený, mám žízeň, hlad a jeden z puchýřů praskl.

Starší paní, které nejspíš přijde kluk v obleku s batohem na zádech a zmateným výrazem podezřelý, se zeptá, jestli nepotřebuju pomoci. Chvíli na ni koukám, jako kdybych jí snad hodlal povyprávět celý svůj příběh, každý krok, který mě dostal až sem, ale pak zavrtím hlavou. Protože ano, potřebuju pomoci, ale velmi pravděpodobně ne od ní.

Třeba by ji moje drzá upřímnost pobavila a obměkčila, kdybych na ni vychrlil, že nechci za strýcem. Mohla byste si mě tedy vzít domů?

Mohl by si mě kdokoli tady na nádraží vzít domů? Prosím?

Paní odejde, asi mi moc nevěří, ale co jiného jí zbývá, než se na mě ještě dvakrát otočit a následně zapomenout?

Zamírím na veřejné záchody. Zkousím dýchat, pořád si to opakuju, protože pokud budu správně zhluboka dýchat a zvládnou kontrolovat myšlenky, nepropadnu panice, která je tady se mnou. Když koukám do zrcadla, když si oplachuju tvář, když pak znovu koukám do zrcadla a z konečků vlasů mi kape voda. Je všude, panika, zabydlela se mi v hlavě, zabydlela se v rukách a nohách, zabydlela se v žaludku a je vrostlá tak hluboko, že ji můžou vnímat i úplně cizí lidé.

Ale dýchat je jako vytvářet hradbu, která ji drží na uzdě. Takže dýchám, zatímco vcházím do přeplněné haly, kráčím na nástupišť číslo devět a sedám si na první volnou lavičku. Vytáhnu z obálky jízdenku a zkontroluju, kdy autobus odjíždí.

Mám téměř čtyřicet minut, abych zjistil, co mi Don zabalil do vypraného batohu.

Vypraný batoh a to, co je v něm, jsou teď moje jediné věci. Děsí mě, co najdu vevnitř. Don těžko mohl vědět, na čem mi záleží. Ke které věci mám vztah a sám bych ji vybral, i kdyby nejspíš k ničemu nebyla. Co když zabalil modrý svetr, který mi dala máma na Vánoce? Poslední dárek od ní. Jak moc by mě sebralo, kdybych ho teď viděl a držel?

A co když ho nezabalil? Co když nezabalil úplně poslední dárek, který jsem od mámy dostal?

Napadne mě batoh nikdy neotevřít. Nastoupit do autobusu a nechat ho tady s tím, že jsem přišel o všechno. Možná by mi to bylo příjemnější než mít něco, co bych strašně moc chtěl vyměnit za jiné věci, jiné oblečení, jiné vzpomínky.

Ale v této situaci bych měl být vděčný alespoň za něco, ne?

A tak batoh otevřu a úplně nahoře najdu knihu, kterou jsem měl položenou na psacím stole, hned vedle hromady jiných knížek, co jsem před pár měsíci koupil a chtěl přečíst.

Držím knížku tak pevně, až mi klouby na ruce úplně zbělají. Mám takový vztek, že bych nejraději řval a hulákal a kopal do odpadkového koše hned vedle lavičky. A zatímco bych do něj kopal, představoval bych si Donovu hlavu.

Ne, nemohl mi zabalit první vydání Harryho Pottera a Kame-ne mudrců. Ne, nemohl mi zabalit kterýkoli díl Duny, jeden ze sedmnácti, které mám vzorně naskládané v knihovně. Nemohl mi zabalit Na Větrné hůrce, což byla mámina oblíbená kniha, proto mi ji darovala a napsala dovnitř *Pro milovaného syna, pro tebe, Nathanieli*, takže bych nikdy nemusel zapomenout její rukopis. Nemohl mi zabalit některou z klasik, o kterých věděl, že je mám rád a že jsem je mámě předčítal, když už ona sama nedokázala udržet knihy v rukách.

Ne.

Ten... IMBECIL mi dal do vypraného batohu Proklatého. Fakt super, protože je to druhý díl a já ten první NEČETL. Vsa-dím se, že první díl, Prohnáný, docela určitě taky ležel na psacím stole, velmi pravděpodobně hned vedle, ale Dona nenapadlo... Proč prostě nevzal knížku, co jsem měl rozečtenou na nočním stolku? Jasně, Atlas mraků není nejlepší kniha na světě, ale aspoň bych zjistil, jak příběh dopadne.

Už jen kvůli tomu bych absolvoval celou cestu zase zpátky. Abych mohl zaklepat na dveře, počkat, až Don vyjde ven, a pak mu knihu hodit k nohám a říct: „Tohle jsi poslal, kamaráde. Moje máma, tvoje životní láska, by z tebe byla zklamaná a víš co? Já jsem taky!“

Položím Proklatého vedle sebe a vytáhnu... modrý svetr. Nevím, co v tu chvíli cítím, a nechci na to ani myslet, a tak ho dám vedle knížky. Postupně proberu i zbývající věci v batohu, ale kromě pár kusů základního oblečení, hygienických potřeb a nabíječky na mobil nenajdu nic extra. V přední kapse mám peněženku, do které mi Don, ten světec, který doufám nemyslel, že zrovna za tohle k němu někdy ucítím vděčnost, přidal peníze. Ne málo, ale ne dost.

A to je všechno.

Pak mám samozřejmě ještě oblek. Sáhnu do kapsy a nahmatám krabičku s léky. Pořád tam je, což asi dává smysl, protože jsem ji nevytahoval, ale stejně ucítím zvláštní klid, jakmile ji

sevrů v dlani a trochu s ní zahrkám. Vevnitř už je jen pět prášků, ale to je jedno. Já je asi ani nepotřebuju. Nejsou moje. Patřily mámě. Měla je na nočním stolku, a když ji naposledy odváželi do nemocnice, spadly na zem, já je zvedl a schoval do kapsy. Od té doby je nosím u sebe, skoro jako kdyby mohly něco změnit nebo něco znamenaly. Ale nic nezmění ani nic neznamenají.

Možná je k pláči, že je to jediná věc, která mi po ní zůstala.

Všechno naskládám zpátky do batohu, kromě knížky, tu převaluju v ruce, dvakrát za sebou přečtu anotaci, až ji nakonec přece jen otevřu na první stránce. *Zjistil jsem, že když zabijete boha, chce si s vámi kdekdo povídat.*

Druid Atticus tedy v prvním díle zabil boha.

Následujících deset minut čtu. Aspoň na chvíli zapomenu, že sedím na nástupišti vedle odpadkového koše, zatímco kolem postává čím dál víc lidí, kteří čekají na stejný autobus.

Mám chuť, z legrace a taky úplně vážně, vykřiknout, aby mě všichni slyšeli, jestli i je autobus poveze do pekla. Jestli i je na úplném konci čeká život, který nechtějí. Samozřejmě to neudělám. Často si představuju spoustu věcí, které bych chtěl udělat nebo říct, ale vždy zůstanou jen uvnitř mojí hlavy, schované a neviděné.

Místo toho dál čtu, jenže postupně mi každý odstavec, každý řádek a nakonec i každé slovo přestane dávat smysl. Ne proto, že by ta kniha byla špatná, já vlastně o jejích kvalitách nic nevím, ale mezi významy mi neustále vyskakuje vidina strýce.

Jak stojí na nástupišti a čeká, až vystoupím. Ten jeho otrávený, nerudný ksicht. Jak našťavaně přešlapuje, zatímco se prodírám mezi lidmi, a dokonce i slyším jeho chraplavý hlas, kterým oznamuje, že mi právě začíná pořádná vojna.

V mých představách mě oslovuje chlapečku — právě ti začíná vojna, chlapečku —, jelikož si nejsem jistý, jestli si vůbec pamatuje moje jméno, a mámě odnepaměti říkal děvče. *Děvče, ty seš tak blbá, že snad ani nemůžeš být moje ségra. Už jsem ti přece vysvětloval, že ty prachy, TY PRACHY dávno nemám. Chápeš?*

A teď...

Přímo přede mnou zastaví neonově zelený autobus.

Neonově zelený.

Není to zvláštní? Není zvláštní, že mě do pekla poveze neonově zelený autobus, když všude kolem, ať se kouknu na kteroukoli stranu, stojí jen bílo-modré? Je neonově zelená znamení? A pokud ano, čeho?

Začnou mě napadat otázky, na které neexistují odpovědi. Jako kdyby mě to mělo uklidnit, že když nevím já, neví nikdo. Teď se pořád dokola musím sám sebe ptát, jestli někdy někdo věděl, že bude právě tento autobus jednoho kluka s knížkou v ruce a vypraným batohem děsit tak, až mu jeho barva zůstane navždycky vrytá do paměti.

Neonově zelená.

A řidič, který na mě zírá se zvednutým obočím.

„Prosím?“ hlesnu, protože mi musel něco říkat. Něco, co jsem přes tu barvu neslyšel.

„Jestli jedeš,“ pronese a nervózně poklepává prsty.

Ptá se, jestli jedu. Neonově zeleným autobusem do pekla.

„Ne,“ zavrtím hlavou a znovu otevřu knížku na úplně první stránce. Nepamatuju si totiž jediné slovo. Nepamatuju si vůbec nic, ale dojdou k přesvědčení, že to nevádí. Že první stránku můžu číst, kolikrát jen chci, dokonce i první větu, klidně tisíckrát za sebou, jelikož tahle knížka... je moje a já mám všechnen čas světa.

Autobusák mezitím zavře dveře a nastartuje.

Druid Atticus řekne, že zabil boha, a každý si s ním chce povídat, zatímco neonově zelený autobus vyjede z nádraží a zmizí z dohledu. Pravděpodobně navždycky, protože já do něj nenasedl.

Kdybych si mohl přát jednu věc, která by byla splnitelná a nepopírala by vesmírné zákony, přál bych si moct brečet a zároveň tím neporušit slib, který jsem dal mámě. Protože z nějakého důvodu cítím, že pláč by mi pomohl. Pořád bych byl kluk, co má jen pár věcí ve vypraném batohu a který nemá absolutně kam jít, ale aspoň bych mohl myslet s čistou hlavou.

Kluci nebrečí.

Rád bych mámě řekl, že je to pěkná kravina. Že kluci brečí úplně stejně jako holky. Že pláč může ulevit a třeba i trochu něco zlepšit. Vím to, protože jsem za poslední rok brečel *tolikrát!* A vždycky se uklidňoval tím, že slzy, o kterých máma neví, jako by ani neexistovaly. Jenže kdybych s ní mohl mluvit, jsem si stoprocentně jistý, že tohle bych řešit nechtěl. Místo toho bych ji chytil za ruku a pořád dokola opakoval, že to byla ta nejlepší máma na světě a jak moc ji mám rád.

Tak moc, že to vydržím a nebrečím.

Přestože nemám kam jít a jsem na celém světě úplně sám.

S těmi příšernými vzpomínkami na to, co jsem udělal. S vědomím, že všechno bylo k ničemu.

Ale aby bylo jasno, tohle není příběh o tom, jak jsem ztratil milovanou mámu a jak moc mi chybí. Není to o vině. Není to o minulosti.

Tenhle příběh je o tom, jak jsem potkal *jeho*.

Eliho.

leden

1. Nathaniel

Kdyby mě nepronásledovala beruška, nerozrazil bych si ret. Neutíkal bych totiž po schodech, neohlížel se přes rameno, a tím pádem bych určitě nešlápl do prázdna a neskončil na zemi s krví v puse. A trochu odřeným kolenem.

Kdybych dneska odpoledne nekupoval předraženou travu nebo kdybych ji celou nevyhulil, nedostal bych *hulihlad* a nešel rovnou čarou, bez jediné myšlenky na to, co bude potom, k nejbližšímu bistru, kde bych si určitě nekoupil dvoje hranolky a pizzu.

A kdybych, a to považuju za největší KDYBY, následně nedopil zbytek flašky, co mi podsunul Johnny jen proto, abych byl povolnější, neměl bych halucinace a nepadal na držku. A to mě vede k jedinému: kdybych tohle všechno neudělal, jedno špatné rozhodnutí za druhým, nekonečná šňůra přešlapů, nemusel bych teď přepočítávat drobné, hledat zapomenuté mince po kapsách a doufat, že si budu moct koupit jeden blbej prášek proti bolesti.

A to jsem chtěl původně ještě mentosky, abych se zbavil odporné chuti, třešňovou colu, sedm čokoládových tyčinek, paprikové chipsy a možná i časák.

Proč jsem se, do háje, vsázel, že dokážu vyhrát v kulečnicku, když jsem kulečnick nikdy předtím nehrál?

Proč mi to přišlo jako dobrý nápad?

Protože jsem dement.

Vím až příliš dobře, že když hulím a zobu různé prášky jako bonbóny, nesmím následně chlastat. Mívám pak utkvělé představy. Jenže když se člověk zhulí, tolik věcí, podstatných věcí, mu je najednou ukradených, prostě si jen pluje ve větru a myslí si, že se úplně klidně a odvážně postaví každičké noční můře.

A pak zničehonic na baru sedí beruška.

Beruška? Vážně?

Bez ohledu na to, jak mi to zpětně přijde ujeté a hloupé a praš-
těné, v ten moment, když jsem byl mimo, jsem se nedokázal
zbavit pocitu, že jestli si na mě sedne, stane se něco příšerného.
A tak jsem utíkal, šlápl do prázdna, spadl ze schodů a rozrazil
si ret.

A ještě předtím... utratil všechny prachy.

Kouknu na kluka, který sedí za pokladnou a něco cvaká
na mobilu. Je mladý, možná tak o dva tři roky starší než já,
a rozhodně nepůsobí přísně. Dokonce ani nemá na pultě po-
loženou pátku jako ta tlustá píča, která na mě minule řvala, že
záchody jsou jen pro zákazníky, a za boha nechtěla věřit, že si
pak fakt něco koupím.

Tenhle kluk vypadá v pohodě.

A tak před něj položím platičko prášků a hned vedle všechny
drobné, co u sebe najdu. „Hele,“ začnu omluvně, „trochu mi
chybí, tak... Je to problém?“

Kluk má jmenovku a taky hodně kudrnaté vlasy, které mu
zvláště a legračně poskakují, když seskočí ze židle. „Děláš si
prdel?“ řekne naprosto nevěřicně a vyvalí oči.

Jsem ještě pořád dost zhulenej, takže se přistihnu, jak mu
šileně moc chci říct, aby si dával pozor, protože ty oči, ty jeho
velké vyvalené oči by mu mohly úplně klidně vypadnout a rozku-
tálet se po benzínce jako skleněné kuličky. A já teď vážně nejsem
ve formě, abych zpod regálů vytahoval ztracené lidské bulvy jen
tak z dobroty srdce. Jenže to by bylo příliš slov poskládaných
do příliš komplikovaných vět. Nakonec jsem docela rád, že ze
sebe dostanu relativně srozumitelné: „Proč jako?“

Kluk neodpoví hned, protože cinknou dveře a někdo vejde do-
vnitř. Což dává smysl, když jsem předtím viděl někoho tankovat.
Sotva si ale nově příchozí stoupne kousek dál, aby počkal v řadě,
kluk se znovu zamračí. „PROTOŽE JSI TU BYL UŽ VČERA!“
zařve. „Byls totálně mimo, neměls prachy a přemlouvals mě, ať ti

koupím colu! A víš co? Já ti ji koupil! A ty sem dneska přijdeš zas a zas nemáš prachy a chceš, abych ti to odpustil?“

Opřu se o pult a zkusím si vzpomenout na minulou noc. Včera jsem to trochu přehnal a vedle postele skutečně ležela vypitá flaška coly, takže to asi může být pravda. Zamžourám na jmenovku. „Promiň, Tommy.“

„Timmy,“ zamručí kluk odevzdaně, ale evidentně ne tak odevzdaně, aby hodlal nad celou situací mávnout rukou a třeba mi pár drobných odpustit. Prášky totiž sebere a nemilosrdně schová. Poté pohodí hlavou ke dveřím. „Měl bys jít.“

Prostě. Už. Jdi.

Cvrnknu prstem do mincí, které jsem předtím položil vedle prášků. „Ale no ták, kámo, prosím. Přece, ty vole, vidíš, že mi chybí jen...“ Pravdou je, že už si nevzpomínám, k čemu jsem se dopočítal. Pokud jsem je teda vůbec počítal a jestli to jsou moje prachy, jestli tam náhodou neležely celou dobu a já si jen nepředstavoval, jak je tam pokládám.

Možná vůbec neexistují.

Kluk je neoblomný. Nemám náladu škemrat, takže chci peníze shrábnout, ať už jsou skutečné, nebo ne, a vypařit se, když promluví zákazník za mnou. „Já to doplatím,“ oznámí a přistoupí blíž. Ze zadní kapsy kalhot vytáhne peněženku a následně ukáže kreditní kartu. „Plus jsem před chvílí tankoval a taky si vezmu kafe.“

Tommy (nebo Timmy) přikývne a platíčko prášků položí zpátky na pult. Okamžitě je zakryju dlaní, jako kdybych se chtěl ujistit, že mi je už nikdo nevezme. Periferně vnímám, že si ten chlap prohlíží moji ruku, respektive kouká na potetované prsty. Možná ho zaujalo tlusté, macaté srdce na prostředníčku nebo piky na ukazováčku.

„Líbí se ti to?“ vypálím drze a flirtovně. Asi už to s cizími lidmi ani jinak neumím, jen je rozčilovat a svádět. Bokem se opřu o pult, abych si mohl toho chlapa pořádně prohlédnout. A abych se nesklátil, což by se možná stalo, jak se mi zoufale točí hlava.

Chci nehtem do pultu vyrýt srdíčko, jenže Timmy mě určitě bedlivě sleduje.

„To tetování? Proč ne,“ zasměje se chlap uvolněně přesně v okamžiku, kdy na sebe pohlédneme.

Každá buňka v těle mi zamrzne. Některé okamžiky navzdory snaze nejde zapomenout.

Chci se otočit na Tommyho a zeptat se, jestli toho zákazníka s tou kreditní kartou, co chtěl kafe, taky vidí. Možná je to jen další podělaná halucinace a noční můra, co mě zkouší shodit ze schodů.

Jenže nemůžu udělat nic, nemůžu.

Moje tělo, moje mysl, nic z toho neposlouchá.

Ten chlap má stejné oči jako já.

Přece není možné, abych v pět ráno na úplně obyčejné benzině v úplně obyčejný den úplnou náhodou narazil na někoho, kdo má takové oči. Stejně oči jako já.

Hodně lidí mi říká, že mám oči modré, ale stejně tak mi hodně lidí tvrdí, že jsou jasně a nepopíratelně zelené. A někdy, hlavně ve světle, působí šedě. Popelavě a vyblitě. Některí barvu vůbec určit nedokážou a někteří kdysi dávno chtěli, abych se na ně těma očima díval. Nikdy jsem nechápal proč, rozhodně nejsou ničím zajímavé. Dokonce ani teď, když je můžu vidět na někom jiném.

I ten chlap si nejspíš uvědomí, jak strašně velká náhoda to je, a překvapeně zamrká. Kreditní karta mu vypadne z ruky a s hlasitým *plesk* přistane na zemi. „Nathanieli?“ vydechne a natáhne ruku, jako kdyby se mě chtěl dotknout a ujistit se, že nejde o sen.

Cítím, jak mě zaplavuje svíravý, mravenčivý pocit. Jak se celé moje tělo vzpouzí a svíjí. Jak mě příšerně brní spánky, až mám dojem, že mi každou chvíli exploduje hlava. Jak tlak vzadu za očima narůstá a rozpíná se. Jak žaludeční šťávy letí do krku a postupně mi stoupá teplota.

Couvnu, aby nehrozilo, že se mě dotkne, a zkusím zhluboka dýchat.

„Nate,“ zamumlám a sundám ruku z prášků. Nechám je ležet na pultu, protože teď už je nechci. Ne od něj. „Nemáš právo mi říkat Nathanieli!“ vyštěknu a co nejrychleji, i když mám dojem, že nezvládnou chodit, myslet a dýchat, vystřelím ven do chladného lednového rána, kdy se z nebe pomalu a líně snáší pár sněhových vloček.

Na benzínce stojí jediné opuštěné auto. Černý naleštěný bavarák, který musí patřit *jemu*.

Schovám roztřesené ruce do kapes a nahmatám zapalovač. Jenže si nedokážu vzpomenout, jestli mám vůbec nějakou cigaretu. Jestli jsem si je kupoval, jestli jsem si je během noci od někoho vyprosil, jestli jsem třeba jednu neukradl. Nepamatuju si nic.

Mám výpadek. Mám strach. Mám vztek. A taky špatnou předtuchu, akorát netuším, čeho přesně se týká.

Rozhlédnu se a pohled mi padne na popelník u odpadkového koše. Ale takhle ve sračkách, abych hledal nedopalky, jsem byl jen jednou, a tam už se vracet nehodlám.

Zakloním hlavu. Chce se mi příšerně smát.

Vždycky, když myslím, že to nemůže být horší, někdo nebo něco mi do cesty pošle další hovna. Proč tohle nemohlo navždy zůstat v minulosti? Proč život prostě nejde dopředu, proč má občas nutkavou potřebu se vracet?

Dveře od benzínky se otevrou a ten... muž vyběhne ven. Drží igelitovou tašku, která se jako kyvadlo houpe ze strany na stranu. Je mi z toho na blití. Kafe nemá, asi na něj neměl čas. „Nate!“ zařve.

Jenže už jsem daleko, stačí jen zakroutit hlavou a zmizet za rohem. Jít pryč, utéct před ním, vším, sám před sebou.

Cítím, jak se mi do očí hrnou slzy, ale kurva, to bych si raději ukousl jazyk, než abych brečel.

Slyším startovat auto.

Je mi to jedno. Doufám, že si tam ten kripl pořádně zatopí a klidně vrostle do pohodlných sedaček, zatímco já budu s každým krokem protřepávat prsty, foukat si do dlaní a zatínat svaly zimou. Doufám, že ten kripl pojede za svojí novou a lepší rodinou,

zatímco budu sedět na zledovatělé lavičce a čekat na ráno, s pekelnou bolestí hlavy a odřeným kolenem. A všemi těmi vzpomínkami.

Jenže neujudu ani deset kroků, když mě auto dojede. Okýnko na straně spolujezdce je stažené a on se k němu naklání. „Nastup si,“ řekne rázně.

Ukážu mu fakáče, velké macaté srdíčko na prostředníčku. Nejraději bych mu hodil do ksichtu, jak strašně ho nenávídím, kdyby na to existovalo dostatečně výmluvné gesto. Jenže moje reakce ho neodradí, auto dál popojíždí vedle mě.

„Mohl by sis prosím nastoupit? Chci jen... Mohli bychom zajet na snídani a promluvit si? Nic víc.“

Nic víc. Nic víc než snídani.

Ale vzhledem k situaci... Není snídaně málo? Přece si nemůže myslet, že se po čtyřech letech jen tak objeví a půjdeme na snídani. Dluží mi mnohem víc.

A vzhledem k situaci... Není snídaně až příliš? Vážně čeká, že jen tak nasednu k němu do auta a budu chtít poslouchat, co řekne?

Zavrtím nesouhlasně hlavou a jdu dál. Krok-sun-krok, pořád dál. Podrážky mi kloužou po zmrzlém chodníku, což mi nepřipadá fér. Teď není ta nejlepší chvíle působit komicky, padat na zadek a šourat se. Teď není dobrá chvíle na nic, a přesto mě auto předjede a zastaví smykem tak, aby mi zatarasilo cestu.

On vystoupí. A jeho pohled...

Kdysi existovala doba, už nevím, kdy to přesně bylo, ale ten pocit mám zažraný hluboko pod kůží, kdy jsem z něj míval strach. Kdy jsem tyhle pohledy nedokázal snést. Kdy jsem se omlouval jenom proto, že to tak chtěl.

Ale to bylo kdysi.

„Říkám, aby sis nastoupil. A myslím to vážně. Pokud to neuděláš, zavolám na tebe policajty. Ještě ti není osmnáct a trávu z tebe cítím i na dálku, takže dělej, nasedej, jestli nechceš skončit na stanici!“

„To mi jako vyhrožuješ?“ vydechnu. Ta slova jsou sama o sobě komická. Proč by to dělal? „Víš o tom, že už nás nic nepojí? Dokonce ani tahle chvíle, stačí se otočit a bude pryč. Tak co kdyby ses na to vysral, nasedl do toho svého auta a prostě odjel?“

Hodilo by se říct do západu slunce, aby to bylo víc osudové a definitivní, ale je tma. A začíná padat ranní mlha, což asi s ničím nesouvisí, jen mlhu nemám moc rád.

Do auta nenasedne a neodjede. Místo toho z kapsy vytáhne mobil.

Nevím, jaký je teď, ale tehdy neblufoval. Když počítal do pěti, myslel to vážně. Nikdy nenastavoval, nikdy nepadlo čtyři a půl, čtyři a tři čtvrtě. Vždycky rovnou pět a pak se podle toho jednalo. Něco se v jeho životě mohlo změnit a převrátit a přetvořit, to přece nepopírám, jen... to tak právě nevypadá.

Zatnu pěsti.

On telefon odemkne.

Chladná a mrazivá jsou lednová rána a tohle obzvlášť, napadne mě. Kdybych si lehl na zem, možná by mi velice rychle bylo mnohem líp. Jenže místo toho nastoupím do pohodlného auta a zapadnu do vyhřívané sedačky. Do čistého a voňavého bavoráku, který se tolik liší od mého dosavadního života. Přejedu prstem po palubce, jako kdybych se potřeboval ujistit, že je to skutečné. Jenže pak si uvědomím, že mě ten chlap, ten odpornej zrádcovskej hajzl, ten nejmizernější otec na světě pozoruje. A tak ruku stáhnou a schovám do rukávu.

Když nastoupí, zavře dveře a okýnko na straně spolujezdce vyjede nahoru. Jsme to najednou jen my dva v uzavřeném prostoru.

„Pás,“ řekne.

„Co?“

„Mohl by sis dát pás?“ zopakuje otec a s rukou na volantu trpělivě čeká.

„Seš snad vožralej a plánuješ to se mnou narvat do sloupu nebo co, že se musíš pásat?“ vyštěknu, i když vím, že tohle bylo určitě přes čáru. Že tohle ho naštve.

Vždycky se naštvál, když jsem k němu byl upřímný.

Tentokrát však nic neudělá, prostě se jen pohodlně opře a zapne rádio. Nezdá se, že by někam spěchal, i když s autem stojí na chodníku a běží motor. Po chvíli se ještě natáhne dozadu a podá mi igelitku. „Máš tam ty prášky. A taky vodu.“

„Skvělý,“ odseknu, ale obojí vytáhnu. Pořádně se napiju. Že by to však pomohlo s pachutí v puse, se říct nedá. A když polknu rovnou dva prášky najednou, udělá se mi šoufl. Musím se opřít čelem o okýnko a zhluboka dýchat, abych tomu vyleštěnému a vyhřívanému BMW nepoblil koberečky.

„Mohl bys už kurva jet? Jinak vystoupím,“ zavrčím.

Otec dál nevzrušeně poklepává nohou a sleduje prázdnou cestu před sebou. „Ne, dokud si nezapneš pás.“

Tím nejnasranějším způsobem, jakého jsem schopen, abych dal pořádně najevo, jak šíleně mě jeho požadavky i samotná existence obtěžují, popadnu pás, přetáhnu si ho přes rameno a zapnu. Teatrálně rozhodím rukama. „Lepší?“

Na to otec nic neřekne, jen spokojeně přikývne a konečně se rozjede. „Je ti špatně?“ chce vědět.

Takže je to vidět? Není to jen pocit schovaný před světem?

„Jo, z tebe,“ odseknu a vrátím se zpátky do jediné pozice, ve které nechci umřít. S čelem opřeným o sklo, pevně sevřenými víčky a staženým žaludkem. Kolena přitáhnu k sobě, takže musím špinavé podrážky bot položit na sedačku. Čekám, že mě otec — to je tak k smíchu, nazývat ho po tom všem otcem... Čekám, že mě *pan Alex Kavinsky* okřikne a shodí mi nohy dolů, ale ani jedno z toho nepříjde.

V rádiu zrovna hraje písnička, kterou neznám. Zkousím odhadovat každé další slovo. Dávám do toho všechno. Upínám k tomu veškerou pozornost. Takže usnu.

2. Nathaniel

Spadne mi noha a trhnutím se proberu.

V autě, kde voní káva a sedačky hřejí do zadku. A přesto prvních pár vteřin netuším, kde jsem. Už mnohokrát jsem se vzbudil na neznámých místech, a možná proto se často budím trhnutím. Nikdy nevím, kdo se na mě ze tmy dívá.

Nebo za to můžou noční můry, o kterých moje mysl neustále snívá.

Chladné sluneční paprsky mi svítí do očí, takže jsem výjimečně musel spát víc jak hodinu, což ve zkroucené pozici s připnutým pásem, co mě škrtí do krku, není nic moc. Ale nic moc je o tolik lepší než normálně. Dokonce i když mám propocené tričko, které pod mikinou studí. I když mám sucho v krku, jako kdybych spolykal pytel písku. A zároveň si ho sypal i do očí. Ale třeba nejde o oči, třeba vidím rozostřeně, protože tlak v hlavě ani během spánku nepovolil.

Položím na zem i druhou nohu.

On, otec století, ten, po němž jsem zdědil oči, lícní kosti i bradu, pořád sedí vedle mě. Popíjí kafe z kelímku a čte si na mobilu zprávy. Působí klidně. Jako že nikam nespěchá.

Jaké to asi je, cítit byt' jen na malý okamžik klid, napadne mě. A kde byl ten klid tenkrát, když jsme žili pod jednou střechou a on hulákal kvůli každé maličkosti? Pamatuješ, chci říct, pamatuješ, jak jsem nechtěně vylil při nedělním obědě vodu a tys našťavaně vstal a řekl, že to stejně nemá cenu, a odešel? Vrátil ses až druhý den.

Pamatuješ si to, nebo jsem v těch hloupých a bezvýznamných vzpomínkách uvězněný sám?

Vzhledne.

Jeho pohled je všerhající. Víím, na co myslí, aniž by to musel říct. Že jsem troska.

Bože, Nate, tys teda dopadl. Usínáš u nepřítele v autě, jsi špinavý a smrdíš, máš skelné oči, nedokážeš ani pořádně poskládat větu. A co ten rozbitý ret? To jako fakt nemáš prachy ani na jeden pitomý prášek? Potíš se, proč se kurva tolik potíš? Bledý, s roztrženými kalhotami na koleni, nehty okousanými do krve. Kruhy pod očima.

Vychrtlý.

Totálně mimo.

Troska.

„Máš hlad?“ řekne.

Teprve teď si všimnu, že parkujeme před vaflárnou. „No tak to je fakt milé, žes mě vzal zrovna sem.“ Protože sem se mnou jezdíval i tenkrát. Bylo to naše místo, kde jsem si mohl dát cokoli, tolik cukru, kolik jen malé dítě zvládne sníst, a nikdo, hlavně ne máma, tomu nemohl zabránit. Nepamatuju si, kdy jsme tu byli naposledy, ale pamatuju si, jak jsme sem jednou přijeli pozdě večer. Táta byl v obličejí sinalý, skoro celou dobu nepromluvil. Nakonec jen řekl, že jeho kamarád je v nemocnici.

Tenkrát jsem ještě netušil, co všechno se hodně brzo změní.

Nevím, jestli můj sarkasmus nezachytí nebo ho záměrně ignoruje, ale prostě jen přikývne a vystoupí. A já vystoupím taky, moc nad tím nepřemýšlím.

Nohy mě nesou spíš automaticky, zatímco v hlavě mi bzučí jako v úle. Každá jedna z myšlenek bodá do vzpomínek, které bolí nejvíc.

Za poslední roky se změnilo mnoho, ale tohle místo je pořád stejné. Boxy s červenými sedačkami, lidi, co tu tráví dlouhé noci, pijí kafe a nemůžou spát, servírky v růžových sukních a obrovská nástěnka s fotkami vaflí a mléčných koktejlů.

Zvláštní. Byl jsem tu tolikrát, a přesto si nemůžu vzpomenout, co jsem měl nejradši. Kterou vaflí a který koktejl. Chápu, že na tom nezáleží, chápu, že na světě jsou tisíce a statisíce a milióny

důležitějších věcí, já jen... Přál bych si pamatovat si bezvýznamné detaily ze svého života. Místo těch jiných.

Otec vybere box v zadní části restaurace. Podle výrazu se mi nejspíš snaží naznačit, že tady jsme sedávali, ale já to nevím. Ne. Kurva. Byl jsem tu někdy vůbec? Bylo něco z mé minulosti skutečné?

Sednu si a ruce vrazím do kapes, hodně hluboko, jako kdybych je chtěl proděravět.

Otec vezme místo naproti a zvedne jídelní lístek. Mlčky trpím jeho klidnou sebejistotou, jeho arogantní přítomností, jeho předstírání, že mezi námi něco je, něco zůstalo, něco bylo.

Vždyť už ho ani neznám. Neviděl jsem ho přes čtyři roky. Když odešel, bylo mi dvanáct a jediné, co mi zůstalo v paměti, jsou jeho cholerické náladky.

Vypadá dobře. Nenávidím ho za to. Že si dovoluje nepůsobit zlomeně, když já cítím tíhu všeho.

„Dáš si svoje oblíbené kombo?“ usměje se a vykoukne zpoza jídelního lístku.

„Nepamatuju si, co jsem měl rád,“ odvětim a zírám na druhou stranu místnosti, na listy jednoho z umělých fikusů, na kterých je tolik prachu, že se nemůžu zbavit nutkání do nich prstem něco nakreslit. Fakáče, protože jsem našťvaný. Srdce pro mámu. Anebo domeček jedním tahem, jen abych se ujistil, že jsem nezapomněl úplně všechno.

„Nejraději jsi měl vafli s čokoládou a zmrzlinou a k tomu jahodový koktejl,“ řekne otec.

„Dám si kafe,“ řeknu já.

To samé oznámím servírce, zatímco on objedná dvě vafle. Jednu s čokoládou a zmrzlinou a jednu s arašídovým máslem. Jestli se za ty čtyři roky změnil a je teď blahosklonný? Myslí, že mě jednou vafí obměkčí? Budu příjemnější? Odpustím?

Na začátku všeho byla vafle...

Nepatrně se usměju a on si to nejspíš špatně vyloží, protože pronese: „Už je ti líp?“

„Líp než kdy? Líp, než když jsem zjistil, že jsi bez rozloučení odešel? Líp, než když jsem zjistil, že máš novou rodinu? Že sis vybral jeho místo mě? Nebo líp, než když jsi mě dneska potkal na benzínce a rozhodl ses, že... Já vlastně nevím, pro co ses rozhodl.“

Podle toho, jak svírá čelisti, poznám, že není nadšený. To se tak občas stává, že člověk potká syna a není z něj nadšený. Já z něj přece taky neskáču do stropu.

„Po těch prášcích na bolest,“ vzdychne otec a jen tak mimochodem ukáže na můj rozbitý ret.

„Je mi skvěle,“ oznámím rozhodně, a sotva servírka donese kafe, obejmů hrnek dlaněmi a zkusím z něj vysát všechno teplo. Taky chvíli jezdím prstem po ornamentech u hrdla a okousaným nehtem klepu do ouška. Akorát mi každé klepnutí přijde hlasitější a hlasitější, až mi z něj duní v uších. A právě proto přeslechnu otcovu otázku. „Cože?“

„Co sis vzal?“ zopakuje.

Má smysl lhát, když podle jeho výrazu poznám, že ví? Má smysl lhát, když mi na jeho názoru stejně nezáleží? Má smysl cokoliv předstírat, když na to nemám sebemenší energii? „Už nevím. Všechno.“ Není nic, co bych nezkusil a co bych nechtěl zkusit.

Otec se zamračí, až se mu obočí spojí u kořene nosu. Tenhle jeho výraz znám, vždycky po něm následoval výbuch. Teď však nevykřikne, že takhle to dál nejde, ne, jeho pohled je prázdný. „A máma to ví?“

Srdce mi pukne, což je zvláštní vzhledem k tomu, že už puklo tolikrát. Je zvláštní, že se něco takového může stávat znova a znova a pokaždé to bolí. Čekám, už spoustu dlouhých měsíců, až se jednoho dne vzbudím a všechno, co se stalo, co jsem prožil, nebude nic znamenat.

Vím, co by mi máma řekla. Pokud to nic neznamená, nežijesh.

Pohlédnu otci do očí. Jak je možné, že neví? Jak je možné, že mu nikdo nic neřekl? A proč bych měl zrovna já? Existuje tolik způsobů, jak oznámit smrt, ale stejně, i kdybych použil

nejvlídnější tón a držel ho přitom za ruku, i kdybych slíbil, že všechno bude v pořádku, a chlácholivě ho poplácával po rameni, situaci a její tíhu tím nezměním. A já nejsem vlídný ani chlácholivý. Nejsem tu od toho, abych to pro něj udělal jednodušší.

A třeba mu to bude úplně jedno, já nevím.

„Máma je mrtvá,“ řeknu.

Zbledne. Přišlo by mi to legrační, k popukání, že jsem mu z tváře smazal klid, kterým mě provokoval. Že jsem ho nechal prožít třeba jen tisícinu toho, co každý den cítím já. Jenže to nejde, když jde o ni.

Jednu ruku vsunu do kapsy a nahmatám zapalovač. Kolikrát už mě napadlo škrtnout jím v kapse a pak na něj přiložit palec, abych zůstal přítomný, abych se neztratil v nočních můrách. Ale i po tom všem jsem pořád slaboch a z bolesti mám strach. A tak ho aspoň hodně pevně držím.

„Jak je to dlouho? Jak?“ zalapá otec po dechu a promne si spánky.

„Před deseti měsíci. Byla hodně nemocná.“

„To... Vůbec jsem nevěděl, že...“

„Nevěděl jsem, že nevíš.“ Což je pravda. Nevěděl jsem, ale i kdyby ano... Nic bych neudělal.

„Mrzí mě to, tak strašně mě to mrzí,“ hlesne a budiž mu k dobru, že působí upřímně. Nevím, jaký vztah s mámou měli. Nevím, co si řekli a na co už nebyl čas, ale máma o tátovi nikdy nepronesla křivé slovo. *Je to hodný muž s komplikovanou minulostí, Nathanieli.* Tak nějak to tenkrát bylo.

A já se divil, kde v sobě ještě bere sílu, aby se ho zastávala.

Otec klepne prstem do stolu. Myslím, že to dělá z nervozity. „Takže teď žiješ u Dona?“

Taky klepnu, abych ho napodobil. „Don se měsíc po mámině smrti oběsil.“

Ten posranej sráč ani neměl dost odvahy postavit se čelem k tomu, co provedl. Když myslím na Dona, mám příšerný vztek. Je spalující a navždycky nevyřešitelný.